

Слѣдъ тия думи лисантътъ прострѣ пѣтела прѣдъ лѣсицата и рѣче: „Заповѣдай, другарко, дѣли, както искашъ“. За минута пѣтелътъ биде разкъсанъ отъ малкитѣ лѣсичета и всѣки си хапна отъ него по-малко.

Не се мина много, бащата и майката изпѣдиха малкитѣ лѣсичета да си дирятъ вече сами храна. Тѣ се прѣснаха и не се събраха наедно.

П о з н а б а ч ъ.

(Народна приказка).

Живѣлъ нѣкога сиромашъ, но хитъръ селянинъ, на име *брѣмбаръ*. Той се прочулъ изъ околнитѣ села, че познава гдѣ се намиратъ изгубенитѣ нѣща на хората; затова всѣки тичалъ при него за помощъ.

Веднажъ *брѣмбаръ*тъ открадналъ на една баба кожуха и го заровилъ въ плѣвата. Иде при него бабата и го моли да познае гдѣ се намира кожухътъ ѝ.

— Добрѣ, отговаря хитро *брѣмбаръ*тъ, но понапрѣдъ искамъ да зная какво ще ми дадешъ за труда.

— Крина брашно и ока масло, отговорила бабата.

Слѣдъ това *брѣмбаръ*тъ се заловилъ да врачува гдѣ се намира кожухътъ. Хвѣтрилъ на земята нѣколко бобови зърна, мислилъ, мислилъ, па казалъ: „Кожухътъ ти, бабо, е заровенъ въ плѣвата. Заровилъ го е крадецъ и слѣдъ три дни